Vruchtbare vle esmassa

Gerard Schillemans: ‘Een witblauwe koe kan even goed zelf voor haar kalf zorgen’

De gulden middenweg tussen puur vlees en groei, zo luidt het fokdoel van Gerard en Lode Schillemans uit het Antwerpse Mol. Het doel is een zo hoog mogelijk rendement behalen. ‘We hebben alleen vleesvee. Het móet hier dus geld opbrengen.’

Tegen de groene omgeving steken de grote kudden witblauwen aan weerszijden van de weg sterk af. Het is een zeldzaam gezicht, massa’s witblauwe fokkoeien vergezeld van hun kalveren. ‘We laten nog altijd alles zuigen’, glimlacht Gerard Schillemans, verwijzend naar de veestapel. ‘De kalveren gescheiden opfokken is in onze ogen te duur. Een koe heeft niets anders te doen wanneer ze in de wei loopt. Dan kan ze even-goed zelf voor de kalveren zorgen.’
Voor de vaak gevreesde terugval in vruchtbaarheidssignalen bij zogende moederdieren is Schillemans niet bang. ‘De eerste anderhalve tot twee maanden worden de koeien bijgevoerd met mais en mineralen. Een koe die zoogt zonder extra voer wordt te mager. In dit systeem houden de koeien een betere conditie en worden ze net zo goed bronstig.’
Exact 150 zoogkoeien en 83 hectare ruwvoerteelt telt het bedrijf van Gerard (69) en Lode (42) Schillemans in Mol. Jarenlang al hanteren vader en zoon dezelfde opfokmethode. ‘De kalveren lopen het hele weideseizoen bij de moeder. Pas vanaf oktober krijgen de dieren tot het opstallen begin november een maand lang mais en mineralen bijgevoerd.’

Lichttherapie voor tochtdetectie

Vader Gerard Schillemans is overtuigd van de kwaliteit van het systeem. Behalve om de kosten bevalt het zogen ook om arbeidstechnische redenen prima. ‘Het is ideaal als koeien in de loop van de opstalperiode kalven. Dan hebben we de tijd om de kalveren te leren drinken en ze goed op te volgen. In de zomer hebben we al genoeg ander werk omhanden.’

Lode Schillemans: ‘Gezond beenwerk is de basis voor goed vee’

De kalvingen zijn gegroepeerd vanaf 1 november tot eind mei. Aan dat afkalfpatroon proberen de witblauwfokkers zich strikt te houden. ‘Koeien krijgen hier drie maanden de kans om drachtig te worden’, beklemtoont Gerard Schillemans. Zijn zoon Lode vervolgt: ‘De koeien die na die tijd niet drachtig zijn, vallen uit. Daar zijn we streng op. De bedoeling is om bij die afkalfperiode van zes maanden te blijven en de tussenkalftijd zo kort mogelijk te houden.’
De vaarzen kalven op een leeftijd van tweeënhalf jaar, de ene wat vroeger en de ander wat later. Op jongere leeftijd kalven is geen optie. ‘Bij kalven op twee jaar is er een hogere kans op uitval van kalveren en krijg je de moederdieren vaak minder goed weer drachtig. Daarbij komt dat je de vaarzen dan de hele drachtperiode intensief moet voeren. Dat past niet in ons systeem. Geef ons dat kalf dan maar liever een half jaar later. Het is ook gemakkelijker voor het afstemmen op ons afkalfpatroon.’
Om het jongvee vlot drachtig te maken maakt de familie Schillemans naast een nauwkeurige mineralenvoorziening gebruik van lichttherapie. ‘Na de lange, donkere nachten van het najaar blijft het licht vanaf 1 januari aan in de stal. Het effect is enorm. Twee maanden later is bijna bij elk dier tocht gedetecteerd.’

Belangrijk beenwerk

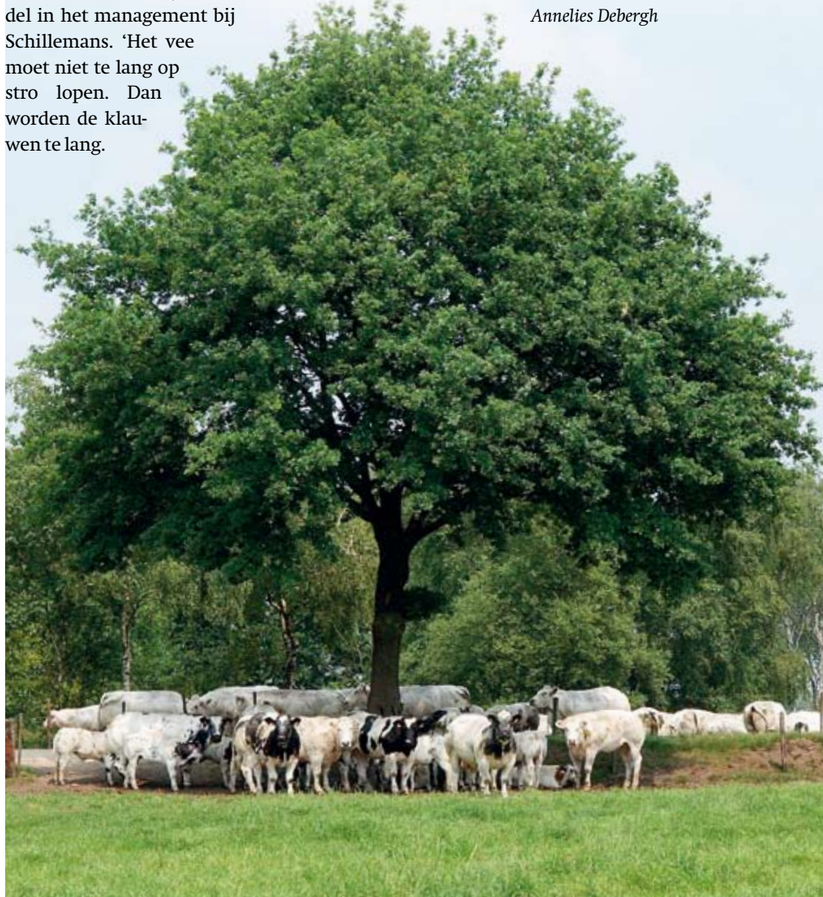
Vruchtbaarheid is een belangrijk item bij Schillemans, net als groei. ‘Zonder groei kun je geen vleesmassa laten zien.’ Gerard verwijst naar het belang van een ruimgebouwd skelet. ‘Natuurlijk moet je genoeg vlees houden. Op een groot dier kun je wel een extreme stier gebruiken, maar we hebben extreme bespiering nooit voorop geplaatst in ons fokdoel.’
Sterfte, maar ook inteelt kunnen de fokkers missen als kiespijn, zo geven ze aan. Lode Schillemans: ‘Daar hebben we dankzij het VRV-stieradvies van meet af aan komaf mee gemaakt. Onze keuzemogelijkheden waren bij het begin erg beperkt, maar ze zijn nu al duidelijk ruimer.’
Behalve de afstamming krijgen beenkenmerken veel aandacht bij de stierkeuze. ‘Goed vee begint met goed beenwerk. Een stier moet daar in onze ogen minstens tachtig punten voor scoren.’ Jasmin, Blak, Harlequin, Occupant en Diable de l’Orgelot behoren tot de huidige generatie veelgebruikte stieren. ‘We willen stieren die van voor tot achter goed zijn, compleet en zonder fouten. Stieren die correct zijn vooraan met een goede rug en conforme achterhand krijgen hier kansen.’ De paringen gebeuren gericht met een divers vaderbeeld tot gevolg. ‘Jonge stieren proberen we soms eerst zelf te testen. In het andere geval luisteren we naar de ervaringen van andere fokkers. Als de nafok van een stier ons bevalt, dan gaan we doorgaans ook lang door met het gebruik ervan.’

Fenny (v. Rudger), geflankeerd door Fabrienne (v. Arlequin)

Gewoon aan beton

Het beenwerk en de gezondheid van de klauwen staan hoog in het vaandel in het management bij Schillemans. ‘Het vee moet niet te lang op stro lopen. Dan worden de klauwen te lang. Gezond beenwerk is de basis voor goed vee.’ Lode Schillemans maakt een verwijzing naar de klauwbekapbox waarin hij de dieren met klauwproblemen zelf behandelt. De keuze voor gedeeltelijke huisvesting op beton bij de opfokvaarzen gebeurde behalve om de strokosten te reduceren ook om die reden. De kraakheldere, twee jaar oude jongveestal ligt centraal op het bedrijf en valt op. ‘Onze koeien komen bij de kalving in een bindstal te staan. Daarom hebben we bij de nieuwbouw van de jongveestal bij wijze van voorbereiding gekozen voor huisvesting op roosters en ligboxen met matten.’
Gezonde benen, een goede vruchtbaarheid, weinig uitval en veel groei, Gerard en Lode Schillemans noemen het de vier pijlers van hun bedrijf. ‘Het moet geld opbrengen, we hebben alleen maar vleesvee op ons bedrijf’, benadrukt vader Schillemans. Hij attendeert nogmaals op het belang van de groeikenmerken in het witblauwe ras. ‘In de loop der jaren heeft het ras toch moeten afgeven in gewicht. Maar een gemiddelde vleesaanzet wordt nog altijd goed betaald.’ De fokkers zijn resoluut: ‘Wij zoeken de gulden middenweg.’

Annelies Debergh

Koeien zogen kalveren gedurende volledig weideseizoen